

R๒R & CQI POSTER ๑๖

ชื่อเรื่อง : ผลของการใช้แนวทางปฏิบัติการป้องกันแผลกดทับในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม ๑

ชื่อผู้วิจัยหรือคณะผู้วิจัยพร้อมหน่วยงาน : นางสิริยา ชิมวงษ์ นางสาวสาคร ลำภา นางสาวพรชนก นันทสาร นางสาววิสรารภรณ์ ลุนศรี นางสาวสุกัญญา นิยม หอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม ๑

บทนำและวัตถุประสงค์ : แผลกดทับเป็นอีกหนึ่งภาวะแทรกซ้อนที่พบบ่อยในผู้ป่วยหนักและเป็นอีกหนึ่งตัวชี้วัดที่สะท้อนถึงคุณภาพทางการพยาบาล ในประเทศไทยสถิติการเกิดแผลกดทับที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเมื่อ ๑๐ ปี ที่ผ่านมาพบตั้งแต่ร้อยละ ๖.๔-๕๕ การเกิดแผลกดทับส่งผลให้ตัวชี้วัดคุณภาพทางการพยาบาลลดลงเนื่องจากร่างกายถูกจำกัดการเคลื่อนไหว (วิจิตร ศรีสุพรรณ, ๒๕๕๒) ทุกข์ทรมานจากความเจ็บปวด ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคมและจิตวิญญาณ รวมถึงเศรษฐกิจและความพึงพอใจในการรักษาพยาบาล จากการศึกษาที่ผู้ป่วยต้องนอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาลนานขึ้น

จากการทบทวนรายงานอุบัติการณ์การเกิดแผลกดทับ ในหอผู้ป่วยหนัก๑ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ พ.ศ. ๒๕๕๘ และ พ.ศ.๒๕๕๙ พบรายงานการเกิดแผลกดทับในระดับ ๒ จำนวน ๔ ราย ๑๒ ราย และ ๑๒ ราย (๑.๑๗ ๒.๐๓ และ ๓.๕๕ ครั้ง/๑,๐๐๐ วันนอน) ตามลำดับ จากการวิเคราะห์สาเหตุพบว่า การจัดทำนอนและกำหนดเวลาในการพลิกตะแคงตัวไม่เหมาะสม การประเมินและจัดการกับปัจจัยเสี่ยงยังไม่ครอบคลุม เช่น ภาวะทุโภชนาการ Albumin ต่ำ (ชวนพิศ วงศ์สามัญ, ๒๕๕๗) ทีมงานจึงได้พัฒนาแนวทางปฏิบัติการป้องกันการเกิดแผลกดทับ เพื่อลดอัตราการเกิดแผลกดทับในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม ๑

วิธีการศึกษา : ใช้กระบวนการ P-D-C-A แบ่งเป็น ๒ Cycle กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม ๑ จำนวน ๓๐ คน ตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๖๐ – มีนาคม ๒๕๖๐ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบประเมินการปฏิบัติตามแนวทางป้องกันการเกิดแผลกดทับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติเชิงพรรณนา

ผลการศึกษา : พบว่าอัตราการเกิดแผลกดทับในระดับ ๒-๔ ลดลงจาก ๓.๕๕ ครั้ง/๑๐๐๐ วันนอนเสี่ยง เหลือ ๑.๘๒ ครั้ง/๑๐๐๐ วันนอนเสี่ยง ผลการปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนด โดยรวม ร้อยละ ๘๖.๗๗ รายข้อทุกข้อปฏิบัติ ได้มากกว่าร้อยละ ๘๐ มีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

สรุปและข้อเสนอแนะ : การนำแนวทางการปฏิบัติการป้องกันการเกิดแผลกดทับ พบว่าลดอัตราการเกิดแผลกดทับในระดับ ๒-๔ จาก ๓.๕๕ ครั้ง/๑๐๐๐ วันนอนเสี่ยง (ปี ๒๕๕๙) เหลือ ๑.๘๒ ครั้ง/๑๐๐๐ วันนอนเสี่ยง ผลการปฏิบัติการป้องกันการเกิดแผลกดทับโดยรวมร้อยละ ๘๖.๗๗ รายข้อทุกข้อปฏิบัติได้มากกว่าร้อยละ ๘๐ และมีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนเหมาะสมกับผู้ป่วยแต่ละราย ส่งผลให้ตัวชี้วัดคุณภาพทางการพยาบาลเพิ่มขึ้น และช่วยลดระยะเวลาการนอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาลน้อยลง ความพึงพอใจในการรักษาพยาบาลเพิ่มขึ้น ควรมีการประเมินผลและติดตามการใช้แนวทางปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและมีการพัฒนานวัตกรรมส่งเสริมการป้องกันการเกิดแผลกดทับและส่งเสริมการหายของแผลกดทับต่อไป